

(א) [שבת יא: כה]. עירובין ד: לט. יומא יא. מד: סוכה ו: יבמות כה. קט. ע"ז טה. חולין פה: קד. גיה סו:א. (ב) [עירובין לג: א] א שבת קמג: חולין יד: (ד) עירובין לג: (ה) [בבבא סו: מט: עירובין נט. פסחים מט: טה. לקמן ט: יזד, א] (ו) [שבת עג, א] (ז) [דף ב:א, ח] [ולקמן לו: א]. (ח) יש גורמים הבא וי"ל דדוקא בצירות ועגבים שייך שמה יעלה ויתלוש ושמה יקטוט לפי שאלהם מתאווה לכן ובעודו נכפו ילבעו ולקמן מיייר. מהרש"א, (י) [לקמן על ממ"ז הנודר קטיו"א] (כ) ר"ל מוקף זה,

‏‏

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מתנה וכו' להא מילתא נמי הווי שמי: (ב) תוס' ד"ה גזירה וכו' ר' אליעזר ממזן דג מליה ששלאהו שפחהו בשביעה שבת:

‏‏

מוקף רש"י

אין סוחטין את הפירות. דהוא ליה מפרק דהוא מולדה דדיעה (שבת קמג:) דהוא ליה מפרק דכר ממשאו הגדל מנובו וזאי מולדה דש (שם יח.) אז: פסטה אב מלאכה היא (חולין יד.) ואם יציאו מעצמן אסורין. שמה שמה יקטוט לתחילה (שבת קמג.) אם לאוכלין. אס הוי עומדין לאכליה ולא לקטוט (חולין עז.) היווצא מהן מותר. דמיון דלא יחא ליה ליה למיגור כהו אז שרית להו בשפיה היום אחי לקטוט. דהא לאו להכי קיימא (שם.) ואם למילתא נמי מפרק היווצא מהו אסור. דהוא ליה גמלי דנפקא מיניהו ומקיימה מתחשבו וזאי למיגור שמה יקטוט (שבת קמג) הואיל ומקיימה מתחשבו אי שרית להו כשנו איכא למיגור כהו שמה יקטוט דהא להכי קיימא. שמה מינה איכא דמשוח נולד לא אלו להו ר' יהודה (חולין יד.) מתנה אדם על כלכלה. של טבל ציו"ט ראשון של ר"ה ואומר אם היום חול מהא ז' תמוה אס היום חול ואם היום קדש אין דבצרי כלום ונתן בהן סימן ולמחרת חוזר ואומר כן אם היום חול ואתמול קדש יהיו אלו תרומה על השאר ואם היום קדש ואתמול חול הרי נעשה תרומה מאתמול וממה נפשך נתקנו: **ואוכלה בשני**. אבל לא בראשון דשמה קדש הוא ואין דבצרי כלום: **וכן**. לגבי ציפה הוו שתי קדושות האחד חול והאחד יו"ט והגולדה בראשון ומותרת בשני: **בשני אין צדאשא**. לא אלמא כל מידי דזב ממקומו ציו"ט ופילו אוכלא אסור: **ומשני רבי יוחנן מוחלפת השיטה**. שיטת המשנה דאין סוחטין ואיפוך דרבי יהודה לרבנן: **ומדקא מרמי**. רבי יוחנן משקין שזבו וציפה אהדדי: **שמע מינה חד טעמא הוא**. ומאן דאסר צהא אסר צהא ודשרי צהא שרי צהא:

‏‏

מוסף תוספות

א. [ובין] יש לחוש פן יתלוש מן העלין או ארם מן הפרי יותר מכדי צרכו. מר"פ. ב. כגון קצירה וחלישה וחתיכה משיטה צדקה אסורות, וכן צידת חיה ועופות דרמי לקצירה. מר"פ.

ויטלוש. דהוה אסורא דאורייתא דהיינו קוצר שהוא אב מלאכה:

חדא גורה היא. לא שמהא זו גורה דלא לימי לידי פירות הנושרין אלא כשנמנו וגזרו על פירות הנושרין אף ציפה היתה צמשמע ואע"ג דלית צה משום תלישה מיהו מכלל גזרת חכמים היתה שאף

היא פרי הנושר: **משום משקין שזבו**. דקי"ל אסורין לבו ציוס כדתנן ואס ילאו מעצמן אסורין (שבת דף קמג:.) וציפה נמי דמיל להו שזבה וילאת ממקום שהיתה בלועה: **שמה יפחוט**. ומקיימת פירות מולדה דדש היא שמפרקן ממוך זג שלהן כמפרק תצוזה מקש שלה: **חדא גורה היא**. כדפרישית כשגזרו על משקין שזבו אף ציפה היתה צמשמע: **כולאו**. רצה דלוקי ממני' משום הכנה ורצ יוסף ורבי יצחק דלוקמוה משום גורה: **כרצ נתמן לא אמרי**. משום מוקפה: **כי קושין**. כדפרישין לעיל' ליפלוו בצירווייהו: **ומשקין לאו אוכלא**. הלכך כשגזרו על משקין שזבו לא היתה ציפה צמשמע שהרי אינה משקה אבל בכלל פירות הנושרין היתה: **בלועה**. בתוך התרגולת וצבה לחוך: **ומשקין בלועין**. בתרצן וציין לחוך: **לאפוקי פירות דמגלו וקיימו**. הלכך נשרית הציפה לאו בכלל נשרית הפירות: **ואס ילאו מעצמן אסורין**. צו ציוס גורה שמה יקטוט: **אס לאוכלין**. הן מכונסין הפירות הללו היואל מהן מותר צו ציוס דמיון דלא יחא ליה צהמי משקין ליכא למגור שמה יקטוט: **אלמא**. מדקאמר אס לאוכלין היואל מהן מותר כל לאוכלין אמרינן דצבר היואל מהן אוכלא דאפרת הוא ואינו בכלל גזרת משקין שזבו: **ועוד אמר ר' יהודה**. לעיל מיניה תנן במסכת ערובין ראש השנה שהיה ירא שמהא תתעבר ויהיה שני ימיס טובים מערב אדם שני ערובין כו' דקסבר שתי קדושות הן אחד חול ואחד יוס טוב ולא ידעינן הי חול והי יוס טוב: **מתנה אדם על הכלכלה**. להא מילתא (ה) הוי שתי קדושות. היתה לו כלכלה של פירות טבל ושכח ולא עישר מערב יוס טוב ותנן (י) אין מגביהין תרומות ומעשרות ציו"ט מעשר ציו"ט בתנאי ואומר אס היום חול ולמחר קדש יהיו אלו תרומה ומעשרות על אלו ואם היום קדש אין דבצרי כלום ונתן בהן סימן ולמחרת חוזר ואומר כן אם היום חול ואתמול קדש יהיו אלו תרומה על השאר ואם היום קדש ואתמול חול הרי נעשה תרומה מאתמול וממה נפשך נתקנו: **ואוכלה בשני**. אבל לא בראשון דשמה קדש הוא ואין דבצרי כלום: **וכן**. לגבי ציפה הוו שתי קדושות האחד חול והאחד יו"ט והגולדה בראשון ומותרת בשני: **בשני אין צדאשא**. לא אלמא כל מידי דזב ממקומו ציו"ט ופילו אוכלא אסור: **ומשני רבי יוחנן מוחלפת השיטה**. שיטת המשנה דאין סוחטין ואיפוך דרבי יהודה לרבנן: **ומדקא מרמי**. רבי יוחנן משקין שזבו וציפה אהדדי: **שמע מינה חד טעמא הוא**. ומאן דאסר צהא אסר צהא ודשרי צהא שרי צהא:

ר' יהודה. לעיל מיניה תנן במסכת ערובין ראש השנה שהיה ירא שמהא תתעבר ויהיה שני ימיס טובים מערב אדם שני ערובין כו' דקסבר שתי קדושות הן אחד חול ואחד יוס טוב ולא ידעינן הי חול והי יוס טוב: **מתנה אדם על הכלכלה**. להא מילתא (ה) הוי שתי קדושות. היתה לו כלכלה של פירות טבל ושכח ולא עישר מערב יוס טוב ותנן (י) אין מגביהין תרומות ומעשרות ציו"ט מעשר ציו"ט בתנאי ואומר אס היום חול ולמחר קדש יהיו אלו תרומה ומעשרות על אלו ואם היום קדש אין דבצרי כלום ונתן בהן סימן ולמחרת חוזר ואומר כן אם היום חול ואתמול קדש יהיו אלו תרומה על השאר ואם היום קדש ואתמול חול הרי נעשה תרומה מאתמול וממה נפשך נתקנו: **ואוכלה בשני**. אבל לא בראשון דשמה קדש הוא ואין דבצרי כלום: **וכן**. לגבי ציפה הוו שתי קדושות האחד חול והאחד יו"ט והגולדה בראשון ומותרת בשני: **בשני אין צדאשא**. לא אלמא כל מידי דזב ממקומו ציו"ט ופילו אוכלא אסור: **ומשני רבי יוחנן מוחלפת השיטה**. שיטת המשנה דאין סוחטין ואיפוך דרבי יהודה לרבנן: **ומדקא מרמי**. רבי יוחנן משקין שזבו וציפה אהדדי: **שמע מינה חד טעמא הוא**. ומאן דאסר צהא אסר צהא ודשרי צהא שרי צהא:

רבינא

מערב יו"ט מותר לעשותו ציו"ט וי"א דלכך אין דצין שמה יאוד דגיס טמאים שאינס צורך* ולא נהירא דאס כן הוי מלאכה שאינה צריכה לגופה דמותרת על כן פירש רבינו נתנאל מקינו"ן דצירושלמי יש אף אשר יאכל לכל נפש וסמין ליה ושמרתם את המזות אותם מלאכות שמשמור ואילן הם מותרות והיינו מלישה ואילן אבל שאר מלאכות מדקודס לכן ב אסורין ועוד דצירושלמי * יש מיעוט אחר אף שלא לקצור לפרש הכי דאין לפרש איפוך היאך דכלכלה דאס כן כ"ש דקשה מדרבי יהודה לר"י שיאסור ציו"ט שני דהא רצנן דפליגי עליה אמרי קדושה אחת היא ואי"כ אי אמרינן איפוך אסור אפילו ציו"ט שני ומימה דהא ר' יוחנן גופה פסיק בצרק חצית (שבת דף קמג: ושם) דהלכה כרבי יהודה * (דקאמר רבי יוחנן הלכה כרבי יהודה) צשאר פירות אבל זמיס ועגבים לא אלמא דלא סבירא ליה דמוחלפת השיטה וי"ל דרבי יוחנן קאמר לפי דברי אותם האמוראים דלא סברי מוחלפת השיטה לדבריכס הכי הוא והכי נראה לי כמדומה ובשיטת מאיבר"א מירן דמוחלפת השיטה היא אותה דכלכלה ורבי יהודה לדבריהס דרבנן קאמר להו לדידי אפילו ציוס הראשון מותרין דאוכלא דאפרת הוא ולדידכו דאסריתו נולד צההיא דאין סוחטין אפילו ציוס טוב השני אסור ואם תאמר אס כן לדבריהס קאמר להו אמאי קא מחליף השיטה לימא לדבריהס קאמר להו ולא מוחלפת השיטה כרבינא ויש לומר דזה נראה לו דוחק לומר לדבריהס קאמר להו כדלא מוקמינן מוחלפת כו' דהואיל ועדיין לא דברו חכמים כלל מתחילה קודם רבי יהודה לא שייך למימר לדבריהס ורבינא אינו חושש לזה:

הביצה לפירות שמע מינה חדא טעמא היא. ומפורש בעירובין כיצד מתנה, היו לפניו ב' כלכלות של טבל אומר אם היום חול תהא זו תרומה על זו, ואם היום קודש אין בדברי כלום, ולמחר אמר אם היום חול תהא כלכלה שאמרתי אתמול תרומה על זו, ואם היום קודש תקתימה מאתמול, ואוכלה ביו"ט שני מכל מקום.

ביצה פרק ראשון ביצה

גזירה שמא יעצה ויתלוש. ומימה ל"ל האי טעמא דלקמן (דף כד:) גבי נכרי שהציא דרוון אס יש צמינו צממוצר אסור פי' רש"י דמיון דאתקלאי לבין השמשות אתקלאי לכולי יומא וכן משמע דטעמא משום מוקפה מדמייתי לה גבי ספק מוכן והשתא

תרי טעמי למה לי וי"ל דטעמא דהכא אחיא אליצא דר' שמעון דלית ליה מוקפה ולקמן אחיא אליצא דרבי יהודה ומימה דהא פירש רש"י גופיה לקמן נכרי שהציא דרוון כו' אסור הואיל ולא לקטיניהו מאתמול אקציניהו והוי כמוקפה דגרוגרות וזמוקיס דלפי' ר' שמעון מודה אי"כ אחיא נמי כר' שמעון ע"כ י"ל דמיייר הכא כגון צחצר דהוי מוכן לעורבים ומוכן לעורבים הוי מוכן לאדם לכך ריךך האי טעמא וא"ת הא אמר' (שבת דף קכג.) מעמיד אדם עצבת צהמתו על הממוצר אבל לא על המוקפה פירוש עגבים שנתלשו היום ואמאי הא הוי מוכן לצהמה דאי צעי אכלה מנפשה וי"ל דמייירי צתרי עברי שהן גופן אין בהן איסור אלא משום גזרה אסורס, נגזרו גזרה לגורה כו'. ר' יצחק אמר גזירה ביצה שנוגדה ביו"ט משום שזבו, כגון עגבים שזב מהן יין ביו"ט, הרהא שהיתירו לו ביצה יבא להחיי משקין שזבו ואמרינן משקין שזבו עצמן אין אסורין אלא גזרה גזרו עליהן שלא יבא לסוחטן כו'. מולתו (כרבה) [רבח] ורב יוסף ורבי יצחק לא אמרי כרב נחמן, דאמר משום מוקפה, דעלתה בקושיא, דאמרי ליה ותפלוו בתרגולת העומדת לגדל בעימס היא וכיצתה שביא תאכל כו', ולא מצא פירוק לדבריו, ומשי"ה לא אמרינן כוחותי. כרבה נמי לא אמרינן הכנה לית להו. אלא רב יוסף כו'. ואף ר' יוחנן סבר ביצה שנוגדה ביו"ט גזרה משום משקין שזבו ביו"ט, מדחזינן ליה דרמי דרבי יהודה ארביי יהודה. (הכי תנן) [דמתנן] אין סוחטין פירות להוציא מהן משקין, ואם יציאו מעצמן אסורין, רבי יהודה אומר המשקין הללו שיצאו מן הפירות מעצמן, אם לאוכלין עומדים הפירות הללו היוצא מהן, מ"ט זה המשקה שזבו, מתנה אדם על הכלכלה של פירות ביו"ט, ראשון ואוכלה ביו"ט שני, וכן ביצה שנוגדה ביו"ט ראשון תאכל בשני, ולא ראשון תאכל בשני, ויש להו לז' חכמים. בשני אין בראשון לא, מכלל שהמשקין שזבו כביצה שנוגדה הן. וא"ד יוחנן כלומר מחלפת השיטה, כלומר כן היא הציפה של משנה, אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין, ואם יציאו מעצמן אסורין דברי רבי יהודה, וחכמים אמרימס כו'. מדקא רמי

גזירה שמא יעלה ויתלוש. ומימה ל"ל האי טעמא דלקמן (דף כד:) גבי נכרי שהציא דרוון אס יש צמינו צממוצר אסור פי' רש"י דמיון דאתקלאי לבין השמשות אתקלאי לכולי יומא וכן משמע דטעמא משום מוקפה מדמייתי לה גבי ספק מוכן והשתא תרי טעמי למה לי וי"ל דטעמא דהכא אחיא אליצא דר' שמעון דלית ליה מוקפה ולקמן אחיא אליצא דרבי יהודה ומימה דהא פירש רש"י גופיה לקמן נכרי שהציא דרוון כו' אסור הואיל ולא לקטיניהו מאתמול אקציניהו והוי כמוקפה דגרוגרות וזמוקיס דלפי' ר' שמעון מודה אי"כ אחיא נמי כר' שמעון ע"כ י"ל דמיייר הכא כגון צחצר דהוי מוכן לעורבים ומוכן לעורבים הוי מוכן לאדם לכך ריךך האי טעמא וא"ת הא אמר' (שבת דף קכג.) מעמיד אדם עצבת צהמתו על הממוצר אבל לא על המוקפה פירוש עגבים שנתלשו היום ואמאי הא הוי מוכן לצהמה דאי צעי אכלה מנפשה וי"ל דמייירי צתרי עברי שהן גופן אין בהן איסור אלא משום גזרה אסורס, נגזרו גזרה לגורה כו'. ר' יצחק אמר גזירה ביצה שנוגדה ביו"ט משום שזבו, כגון עגבים שזב מהן יין ביו"ט, הרהא שהיתירו לו ביצה יבא להחיי משקין שזבו ואמרינן משקין שזבו עצמן אין אסורין אלא גזרה גזרו עליהן שלא יבא לסוחטן כו'. מולתו (כרבה) [רבח] ורב יוסף ורבי יצחק לא אמרי כרב נחמן, דאמר משום מוקפה, דעלתה בקושיא, דאמרי ליה ותפלוו בתרגולת העומדת לגדל בעימס היא וכיצתה שביא תאכל כו', ולא מצא פירוק לדבריו, ומשי"ה לא אמרינן כוחותי. כרבה נמי לא אמרינן הכנה לית להו. אלא רב יוסף כו'. ואף ר' יוחנן סבר ביצה שנוגדה ביו"ט גזרה משום משקין שזבו ביו"ט, מדחזינן ליה דרמי דרבי יהודה ארביי יהודה. (הכי תנן) [דמתנן] אין סוחטין פירות להוציא מהן משקין, ואם יציאו מעצמן אסורין, רבי יהודה אומר המשקין הללו שיצאו מן הפירות מעצמן, אם לאוכלין עומדים הפירות הללו היוצא מהן, מ"ט זה המשקה שזבו, מתנה אדם על הכלכלה של פירות ביו"ט, ראשון ואוכלה ביו"ט שני, וכן ביצה שנוגדה ביו"ט ראשון תאכל בשני, ולא ראשון תאכל בשני, ויש להו לז' חכמים. בשני אין בראשון לא, מכלל שהמשקין שזבו כביצה שנוגדה הן. וא"ד יוחנן כלומר מחלפת השיטה, כלומר כן היא הציפה של משנה, אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין, ואם יציאו מעצמן אסורין דברי רבי יהודה, וחכמים אמרימס כו'. מדקא רמי

רבינו אליעזר ממין'ך מליח * (א) שאלאו נכרי מעצמו צשבת דלמאי ניוחס הרי לא ללאו צשצילו וכי מימא שמה י'לה הוא עצמו הואיל ואיכא טרחא דצבר אדכורי מדכר ואי משום מוקפה חזי לכוס ולא נהירא דאמרינן במסכת שבת (ג"ז סס) צדיהא אס הביצ נכרי מיס אסור שמה ירצה צשצילו ואין לחלק ולומר דדוקא גבי מים שייך שמה ירצה צשצילו אבל כאן הנכרי ללאו ככר ולא שני האי טעמא דהא איכא צמוקספתא (דשבת פ"ב צ) צדיהא צמכירו אסור מפני שמרגילו לצבת הבאה ועוד י"ל דדוקא בצירות ועגבים שייך שמה יעלה ויתלוש ושמה יקטוט לפי שאדם מתאווה להס וצעודו כצפו יצלענו אף תימה מאי שמה יעלה ויתלוש הא אפי' לכתחילה מותר לתלוש דהא אוכל נפש מותר וגס קשה לקמן (דף כג: ושם) תנן אין דצין דגיס מן הביצרין ציו"ט ואמאי הא אוכל נפש הוא ואין לומר דכל דבר שיכול לעשותו מערב יו"ט אסור לעשותו עצמו כי לא אהעביד ליה מערב יו"ט דהא אמר' (לקמן כח:) הוא ולא מכשירו פירוש אוכל נפש ולא מכשיריו כגון לתקן שפוד רבי יהודה אומר לכס לכל צריכסס והוא לצדו איצטרין לאסור מכשירין שאפשר לתקן מערב יוס טוב אלמא דוקא צמכשירין יש חילוק בין אפשר לעשותו מערב יו"ט בין אי אפשר אבל צאוכל נפש כ"ע מודו דאפילו אפשר לעשותו

מערב יו"ט מותר לעשותו ציו"ט וי"א דלכך אין דצין שמה יאוד דגיס טמאים שאינס צורך* ולא נהירא דאס כן הוי מלאכה שאינה צריכה לגופה דמותרת על כן פירש רבינו נתנאל מקינו"ן דצירושלמי יש אף אשר יאכל לכל נפש וסמין ליה ושמרתם את המזות אותם מלאכות שמשמור ואילן הם מותרות והיינו מלישה ואילן אבל שאר מלאכות מדקודס לכן ב אסורין ועוד דצירושלמי * יש מיעוט אחר אף שלא לקצור לפרש הכי דאין לפרש איפוך היאך דכלכלה דאס כן כ"ש דקשה מדרבי יהודה לר"י שיאסור ציו"ט שני דהא רצנן דפליגי עליה אמרי קדושה אחת היא ואי"כ אי אמרינן איפוך אסור אפילו ציו"ט שני ומימה דהא ר' יוחנן גופה פסיק בצרק חצית (שבת דף קמג: ושם) דהלכה כרבי יהודה * (דקאמר רבי יוחנן הלכה כרבי יהודה) צשאר פירות אבל זמיס ועגבים לא אלמא דלא סבירא ליה דמוחלפת השיטה וי"ל דרבי יוחנן קאמר לפי דברי אותם האמוראים דלא סברי מוחלפת השיטה לדבריכס הכי הוא והכי נראה לי כמדומה ובשיטת מאיבר"א מירן דמוחלפת השיטה היא אותה דכלכלה ורבי יהודה לדבריהס דרבנן קאמר להו לדידי אפילו ציוס הראשון מותרין דאוכלא דאפרת הוא ולדידכו דאסריתו נולד צההיא דאין סוחטין אפילו ציוס טוב השני אסור ואם תאמר אס כן לדבריהס קאמר להו אמאי קא מחליף השיטה לימא לדבריהס קאמר להו ולא מוחלפת השיטה כרבינא ויש לומר דזה נראה לו דוחק לומר לדבריהס קאמר להו כדלא מוקמינן מוחלפת כו' דהואיל ועדיין לא דברו חכמים כלל מתחילה קודם רבי יהודה לא שייך למימר לדבריהס ורבינא אינו חושש לזה:

הביצה לפירות שמע מינה חדא טעמא היא. ומפורש בעירובין כיצד מתנה, היו לפניו ב' כלכלות של טבל אומר אם היום חול תהא זו תרומה על זו, ואם היום קודש אין בדברי כלום, ולמחר אמר אם היום חול תהא כלכלה שאמרתי אתמול תרומה על זו, ואם היום קודש תקתימה מאתמול, ואוכלה ביו"ט שני מכל מקום.

עין משפט ונר מצוה

ג א ב מיי פכ"א
מהלכות שבת הלכה
י וטו טז"ע א"ח כ"י טב טפ"ק א:
יד ג מיי פ"א מהלכות יו"ט הלכה
כד סמג לאון סה טור זש"ע א"ח כ"י פקגי טפ"ק א:

‏‏

גליון הש"ס

גכ' מוחלפת השיטה.
לקמן דף ט ע"ב דף י ע"א
נכרות דף ז ע"ב פסחים דף מט:
דף נה טז ע"א
עירובין דף לט ע"א
ופרש"י שם:

‏‏

רבינו הגנאל

גזירה שמא יעלה ויתלוש. ומימה ל"ל האי טעמא דלקמן (דף כד:) גבי נכרי שהציא דרוון אס יש צמינו צממוצר אסור פי' רש"י דמיון דאתקלאי לבין השמשות אתקלאי לכולי יומא וכן משמע דטעמא משום מוקפה מדמייתי לה גבי ספק מוכן והשתא תרי טעמי למה לי וי"ל דטעמא דהכא אחיא אליצא דר' שמעון דלית ליה מוקפה ולקמן אחיא אליצא דרבי יהודה ומימה דהא פירש רש"י גופיה לקמן נכרי שהציא דרוון כו' אסור הואיל ולא לקטיניהו מאתמול אקציניהו והוי כמוקפה דגרוגרות וזמוקיס דלפי' ר' שמעון מודה אי"כ אחיא נמי כר' שמעון ע"כ י"ל דמיייר הכא כגון צחצר דהוי מוכן לעורבים ומוכן לעורבים הוי מוכן לאדם לכך ריךך האי טעמא וא"ת הא אמר' (שבת דף קכג.) מעמיד אדם עצבת צהמתו על הממוצר אבל לא על המוקפה פירוש עגבים שנתלשו היום ואמאי הא הוי מוכן לצהמה דאי צעי אכלה מנפשה וי"ל דמייירי צתרי עברי שהן גופן אין בהן איסור אלא משום גזרה אסורס, נגזרו גזרה לגורה כו'. ר' יצחק אמר גזירה ביצה שנוגדה ביו"ט משום שזבו, כגון עגבים שזב מהן יין ביו"ט, הרהא שהיתירו לו ביצה יבא להחיי משקין שזבו ואמרינן משקין שזבו עצמן אין אסורין אלא גזרה גזרו עליהן שלא יבא לסוחטן כו'. מולתו (כרבה) [רבח] ורב יוסף ורבי יצחק לא אמרי כרב נחמן, דאמר משום מוקפה, דעלתה בקושיא, דאמרי ליה ותפלוו בתרגולת העומדת לגדל בעימס היא וכיצתה שביא תאכל כו', ולא מצא פירוק לדבריו, ומשי"ה לא אמרינן כוחותי. כרבה נמי לא אמרינן הכנה לית להו. אלא רב יוסף כו'. ואף ר' יוחנן סבר ביצה שנוגדה ביו"ט גזרה משום משקין שזבו ביו"ט, מדחזינן ליה דרמי דרבי יהודה ארביי יהודה. (הכי תנן) [דמתנן] אין סוחטין פירות להוציא מהן משקין, ואם יציאו מעצמן אסורין, רבי יהודה אומר המשקין הללו שיצאו מן הפירות מעצמן, אם לאוכלין עומדים הפירות הללו היוצא מהן, מ"ט זה המשקה שזבו, מתנה אדם על הכלכלה של פירות ביו"ט, ראשון ואוכלה ביו"ט שני, וכן ביצה שנוגדה ביו"ט ראשון תאכל בשני, ולא ראשון תאכל בשני, ויש להו לז' חכמים. בשני אין בראשון לא, מכלל שהמשקין שזבו כביצה שנוגדה הן. וא"ד יוחנן כלומר מחלפת השיטה, כלומר כן היא הציפה של משנה, אין סוחטין את הפירות להוציא מהן משקין, ואם יציאו מעצמן אסורין דברי רבי יהודה, וחכמים אמרימס כו'. מדקא רמי